

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. T.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 607/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt IV K 201/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 27 lipca 2023 r. (sygn. akt IV K 201/21) A. T. został uznany winnym czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Wyrok

ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 marca 2024 r. (sygn. akt II AKa 607/23).

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„obrazę art. 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1. k.k. i art. 278 § 2 k.k. tj. bezwzględną przyczynę odwoławczą polegającą na zaistnieniu innej okoliczności wyłączającej ściganie (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 i 11. k.k.) tj. prowadzenie postępowania karnego i wydanie wyroku w sytuacji zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku znamion czynu zabronionego w zarzucanych oskarżonemu aktem oskarżenia czynach gdzie Sąd Apelacyjny dopuścił się rażącego naruszenia prawa poprzez przyjęcie rażąco błędnej i niezgodnej ze stanowiskiem judykatury i doktryny wykładni przepisów prawa materialnego tj. art. z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1. k.k. i art. 278 § 2 k.k. — oraz nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny w Katowicach zarzutu obrazy prawa materialnego podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego A. T.;

III. Niezależnie od powyższego zaskarżonemu wyrokowi zarzucam na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. inne rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie dyrektywy wynikającej z art. 4 k.p.k. z którego wynika, że Organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz art. 366 § 1 k.p.k., który stanowi, że Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad prawidłowym jej przebiegiem, bacząc aby zostały wyjaśnione wszelkie istotne okoliczności sprawy, co nastąpiło poprzez spreczne z dyrektywą art. 172 k.p.k. nieprzeprowadzenie konfrontacji oskarżonego A. T. z pokrzywdzonym D. M. celem wyjaśnienia sprzeczności w ww. zeznaniach/wyjaśnieniach oraz wobec sprzeczności zeznań pokrzywdzonego D. M. niezawiadomienie wbrew dyspozycji art. 304 § 2 k.p.k. Prokuratury o możliwości popełnienia czynu z art. 233 k.k. przez pokrzywdzonego, gdzie ww. czynności miały kluczowe znaczenie dla prawidłowego wyrokowania w sprawie a zatem fakt ich nieprzeprowadzenia ma istotny wpływ na treść wyroku albowiem doprowadził do

mającego istotny wpływ na treść wyroku błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na bezzasadnym przyjęciu sprawstwa i winy oskarżanego, w sytuacji gdy brak było ku temu jakichkolwiek podstaw.”

Skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania, w każdym przypadku wnoszę o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym według norm ustawowych.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zarzut pierwszy sprowadza się do zakwestionowania (jednakże bez żadnego uzasadnienia merytorycznego) stosowania prawa materialnego przez Sąd I instancji. Jak wielokrotnie jednak wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, które nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), nie mogą być uznane za skuteczne. Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy podzielił tylko zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego. Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

Zarzut drugi natomiast nie został w kasacji w żaden sposób rozwinięty. W uzasadnieniu kasacji jej autor przekleił jej petitum. Tak skonstruowana kasacja nie

spełnia nawet w subminimalnym stopniu standardów nałożonych na profesjonalnych pełnomocników przez k.p.k. w odniesieniu do tego nadzwyczajnego środka odwoławczego. Wobec powyższego nie było możliwe merytoryczne odniesienie się do zarzutu przez Sąd Najwyższy.

Należało zatem orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ms]